

Publicerad 2009-11-17 23:43 av Thisisnotashoe

Går det att beskriva Livet? Eller Döden? Nej. Alltså går det inte att beskriva något därifrån.

Och när vi vänder oss om ser vi Döden, han jagar oss liksom vi jagar Livet.

7000 år har gått och än har jag inte kommit ett endaste dugg närmare Sanningen. Den Sanning jag lever för. 7000 år är en Lång tid. Mer än hela mitt liv faktiskt och då har jag ändå levt länge. Ser du huset därborta? Jag bor där. Jo det är sant det gör jag. Det ligger vid Världens ände och bara ett stenkast ifrån Universum. Du vet, när det blåser som värst behöver jag bara sträcka mig ut genom fönstret för att snudda vid Stjärnorna. Ibland sitter jag på taket och talar med dem. Åh, jag är så nära kanten, så nära gränsen mellan liv och död. Jag liksom sitter där och dinglar med benen och vet att närsomhelst kan jag Falla. Tanken är trots allt rogivande. Den ger mig lugn. Trots att jag lever vid Världens ände och kan nå Universum när som helst, så vandrar jag hand i hand med Döden. Och det gör mig lugn. Det är ett som ett bevis på att Allt inte är givet. Att Allt har ett slut. Idag eller imorgon, förr eller senare tar allt slut. 7000 år är en Lång tid och om 7000 år till kanske vi står kvar på samma plats som nu. Utan att vara alls närmre Sanningen. Och jag sitter där på hustaket, bredvid Universum, Döden och alla Stjärnorna.

Jä, visst är det vackert. Men jag ska aldrig sluta leta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Thisisnotashoe med Poeter.se id #31234 innehar upphovsrätten